

B - 17e zondag - 28 juli 2024

2 Kon 4,42-44; Ef 4,1-6; Joh 6,1-15 (5 broden en 2 vissen; broodvermenigvuldiging)

Hoe meer je weggeeft, hoe meer je overhoudt

De komende weken weet u allemaal wat u te wachten staat, via radio, télévisie en media krijgt u een overvloedige stroom aan informatie, beelden, interviews over de Olympische Spelen die nu gehouden worden in Parijs. Vroeger klaagden de journalisten wel eens over de zomervacantie als de "komkommertijd", een periode, waar iedereen op vakantie was, waar niet gebeurde en waar dus geen nieuws te melden was. Dat zal de komende weken wel anders worden. De Olympische Spelen zullen ons de komende weken wel bezig houden.

De liturgische kalender van onze kerk biedt ons ook een thema, dat ons de komende vijf zondagen zal bezig houden. Vijf zondagen lang gaan wij iedere keer een stukje lezen uit het zesde hoofdstuk van het Evangelie van Johannes, over de broodvermenigvuldiging en de Eucharistie.

En dan zult u mij vragen: is het nu zo belangrijk om dat hele hoofdstuk uit het Johannes-evangelie te lezen? Ja, want het is nu precies dat hoofdstuk, waarin Jezus ons het Sacrament van de Eucharistie uiteenzet. En de Eucharistie is nu eenmaal het sacrament, waarin Jezus op de meest persoonlijke wijze voor ieder van ons, en in ieder van ons aanwezig is.

Vandaag beginnen we dus met het eerste stukje uit dat zesde hoofdstuk van het Johannes-Evangelie. Vijf broden en twee vissen, voor een grote menigte. Dat is heel weinig.

Even weinig als die man, zoals we hoorden in de tweede lezing uit het Tweede Boek der Koningen, die voor de profeet Elisa 20 gerstebroden en wat vers koren meebracht. De profeet die hem toen zei: "Geef het te eten aan de mensen", waarop de brave man zei: "Dat is toch nooit genoeg voor 100 man?"

Vijf broden en twee vissen, wat is dat voor zo'n grote menigte? Dat is toch veel te weinig?, zeiden de apostelen. Maar Jezus sprak het dankgebed uit, 'Eucharistie' heet het in de oorspronkelijke Griekse tekst (u kent dat woord wel...), en er bleven nog twaalf manden over.

Ook dat is voor ons al een les. We gaan dan uit van onze menselijke logica, dat kan toch nooit genoeg zijn voor zoveel mensen? De brave man die bij de profeet Elisa kwam, zei het al, in de eerste lezing, de apostelen zeggen het in de evangelie-lezing.

Zijn wij in ons leven misschien ook wel eens van die apostelen die zeggen dat dat niet kan? Mensen die zeggen: dat haal ik niet, dat kan ik niet, dat lukt me nooit, dat krijgen we nooit klaar. Zo zijn wij in ons dagelijks leven.

Als een topsporter deelneemt aan de Olympische Spelen, en tevoren al zegt: "die honderd meter, dat haal ik toch niet", of: "die gouden medaille, dat lukt me nooit".... als hij geen motivatie heeft, en geen vertrouwen, dan haalt hij die medaille ook niet.

Dat geldt ook voor ons. Vertrouwen hebben. Ja, dat kan ik, ja, daar ga ik voor, en je zult eens zien dat ik het kan. Net als die jongen die maar twee vissen en vijf broodjes had, door Jezus gemotiveerd wordt om ze te delen, om ze weg te geven, en dan natuurlijk achteraf verbaasd staat, wanneer, hoe meer hij weggeeft, hoe meer er over blijft.

Dat kleine stukje brood, dat is dat ongedesemde broodje, dat Jezus bij zijn Laatste Avondmaal heeft gebroken, op die donderdag 2 april van het jaar 33, en aan zijn leerlingen heeft gegeven om uit te delen. En wat blijkt het te zijn? Zijn eigen lichaam, zijn eigen bloed, en dat sindsdien

alsmaar is doorgegeven, ook vandaag. In overvloed. En is er nog over.

En de Eucharistie, dat kleine stukje brood, blijkt uiteindelijk het allergrootste geschenk te zijn dat God ons geeft, zijn Zoon persoonlijk, wezenlijk onder ons aanwezig.

Diaken Régis